

Αγία Αναστασία η Ρωμαία: η θαρραλέα μαθήτρια του Χριστού

/ [Πεμπτουσία](#)

Συμεών του Μεταφραστού,

μαρτύριον της αγίας ενδόξου οσιοπαρθενομάρτυρος Αναστασίας της Ρωμαίας [1]

Δύο Αναστασίες βρίσκουμε στους βίους των Αγίων, που ήσαν και οι δύο επιφανείς και ξακουστές για την φήμη του γένους τους και για την ομολογία της πίστεώς τους, ήσαν δε και οι δύο από την περιφανή Ρώμη.

Η πρώτη παντρεύτηκε διά της βίας από τους γονείς της, και δεν συνευρέθηκε με τον άνδρα της, ούτε καν κοιμήθηκε μαζί του, γιατί ήταν ειδωλολάτρης, με την πρόφασι πως ήταν τάχα άρρωστη. Έτσι φύλαξε άφθαρτη την παρθενία της, διότι λίγες ημέρες αργότερα πέθανε ο άνδρας της. Ως εκ τούτου, πέρασε όλη τη ζωή της ασκητικά, με σωφροσύνη και με όλες τις αρετές, δίνοντας όλο το βίός της

ελεημοσύνη στους φτωχούς. Επισκεπτόταν στα δεσμωτήρια τους άγιους μάρτυρες, τους παρακινούσε να υπομένουν τα βάσανα για τον Κύριο, τους νουθετούσε και τους βοηθούσε στις βιωτικές ανάγκες τους.

Όταν πλέον τους εφόνευαν οι τύραννοι, έκλεβε τα ιερά τους λείψανα και τα ενταφίαζε με ευλάβεια κι αγάπη. Ενώ έκανε αυτή την καθημερινή εργασία, τόμαθαν οι ασεβείς, και τελειώθηκε διά πυρός, ανεβαίνοντας προς τον Κύριο ως οσμή ευωδίας. Επιτελούμε τη μνήμη της στις 22 Δεκεμβρίου.

* * *

Η δεύτερη αγία Αναστασία δεν παντρεύτηκε καθόλου, ούτε αγάπησε τους κοσμικούς θορύβους. Τον Χριστό επόθησε από μικρή, και σήκωσε τον χρηστό και γλυκύτατο ζυγό Του, και βάσταξε το ελαφρό φορτίο Του, δηλαδή έγινε μοναχή. Ύστερα πάλι αξιώθηκε να μαρτυρήσει, και υπέμεινε διάφορα και πάνδεινα βασανιστήρια με πολλή ανδρεία και γενναιότητα για χάρη του ουρανού Νυμφίου. Γιαυτό και δοξάστηκε πολύ από Αυτόν με τριπλό στεφάνι: ένα για την παρθενία της, δεύτερο για την άσκησί της, και τρίτο για το μαρτύριό της, καθώς θα διηγηθούμε λεπτομερώς στη συνέχεια.

Αυτή η αξιέπαινη κόρη, που φέρει το όνομα της Αναστάσεως του Θεού και Σωτήρα μας Χριστού, απαρνήθηκε πατέρα, μητέρα και συγγενείς, μίσσησε πλούτο, δόξα και κάθε σωματική ηδυπάθεια, εγκατέλειψε όλα τα φθαρτά και πρόσκαιρα αγαθά, για να απολαύσει τα μόνιμα και αιώνια. Είκοσι χρόνων μπήκε σε μοναστήρι, και την έκειρε μοναχή μια ενάρετη και γραμματισμένη μοναχή ονόματι Σοφία, η οποία την δίδασκε και την νουθετούσε με επιμέλεια στη μοναχική πολιτεία. Η Αναστασία πλέον, γνωστική και συνετή όντας, προέκοπτε διαρκώς με τις νουθεσίες της διδασκάλισσας και έδειχνε πολλή αρετή. Η Σοφία πάλι, βλέποντας την πνευματική της κόρη να προκόβει στον ένθεο έρωτα, δόξαζε τον Κύριο.

Ο κοινός μας εχθρός όμως φθόνησε τη γενναιότητα της κόρης, και της έδωσε μεγάλο και σφοδρότατο σαρκικό πόλεμο, για να την κάνει, όσο του ήταν δυνατό, να μισήσει τη μοναχική πολιτεία, ή έστω να γίνη αμελής στην άσκησι. Αλλά η Αγία δεν χαλάρωσε διόλου στους πνευματικούς αγώνες, μάλιστα γινόταν όλο και πιο πρόθυμη. Όσο λοιπόν έβλεπε τον εχθρό και επίβουλο να την πολεμά δυνατά, τόσο πιο ανδρεία κι αυτή ανταγωνιζόταν. Έτσι νικούσε και ντρόπιαζε ολοσχερώς τον πειρασμό.

Σαν είδε αυτός πως με τέτοιο τρόπο δεν μπόρεσε να τη νικήσει, βάζει ο τρισάθλιος άλλη πανουργία. Την γνωστοποίησε στους υπηρέτες του και εργάτες της ασεβείας, που είχαν τον καιρό εκείνο πολύ πόθο και φροντίδα να βασανίζουν τους

χριστιανούς με ποικίλα βασανιστήρια. Τότε βασίλευε ο ασεβής Διοκλητιανός[1]. Έσπευσαν λοιπόν οι υπηρέτες και ανήγγειλαν στον ηγεμόνα Πρόβο πως η Αναστασία δεν προσκυνούσε τους θεούς τους, ούτε σεβόταν τους βασιλείς, αλλά εκήρυττε τον Χριστό ως αληθινό Θεό και Δημιουργό όλης της κτίσεως. Τότε ο Πρόβος σύναξε πολλούς ανθρώπους στο θέατρο και πρόσταξε να φέρουν τη μακαρία μπροστά του. Έτρεξαν αμέσως ασυγκράτητοι οι υπηρέτες, έσπασαν την πύλη της μονής, μπήκαν με αναισχυντία και ζήτησαν κάποια που λεγόταν Αναστασία.

Σαν είδε η διδασκάλισσα Σοφία ξαφνικά τους ορμητικούς στρατιώτες, κατάλαβε το λόγο, και τους παρακάλεσε να περιμένουν λίγη ώρα. Πήρε τότε την Αναστασία, και με δάκρυα στα μάτια πήγε κρυφά στο Ιερό θυσιαστήριο. Την έφερε μπροστά στην αγία εικόνα του Δεσπότη και της είπε:

—Κόρη μου αγαπημένη, από την ώρα που σε αναδέχθηκα για πνευματικό μου τέκνο, δεν αμέλησα καθόλου να σε διδάσκω την κατά Θεόν πολιτεία, ώσπου έφτασες πιά στην ηλικία του πληρώματος του Χριστού. Πήγαινε λοιπόν σ' Αυτόν με αγαλλίασι. Μ' Αυτόν σε νυμφεύω σήμερα. Σ' Αυτόν σε προσφέρω, σ' Αυτόν σε παραδίδω, να σε δεχθή ως άφθαρτη νύμφη Του. Ο νυμφώνας στολισμένος, ο Νυμφίος αψευδής. Άγιοι Άγγελοι παραστέκουν, να σε πάνε ως νύμφη Χριστού στους ουρανίους θαλάμους. Εκεί θα αγάλλεσαι και θα ευφραίνεσαι, μαζί Του πάντα, σ' εκείνη την ανεκκλάλητη ευφροσύνη. Βάδισε τη στενή και τεθλιμμένη οδό του μαρτυρίου.

Μέσα απ' αυτήν θα φτάση η ψυχή σου στην αιώνια άνεσι και αναψυχή. Είναι σωστό και δίκαιο, όχι μόνο να υπομείνουμε τα φοβερώτερα βασανιστήρια για την αγάπη του Χριστού, αλλά να λάβουμε και αυτόν τον θάνατο με αγαλλίασι. Αν ο ίδιος ο Κύριος και Δεσπότης μας πέθανε για χάρη μας, πως κι εμείς να μη μιμηθούμε πρόθυμα το θάνατό Του για τη σωτηρία μας; Ναί, κόρη μου αγαπημένη, δεν λογίζεται θάνατος το να πεθάνης για τον Χριστό. Είναι χαρά, ηδονή, ευφροσύνη, αγαλλίασις, λαμπρότητα, φως πιο γλυκό και πιο ωραίο από αυτό το φως. Είναι διάβασις, μετάστασις από τα φθαρτά και πρόσκαιρα στα άφθαρτα και αιώνια, από τα λυπηρά και κοπιαστικά στα ωραία και χαρμόсуνα.

Τώρα πηγαίνεις στα σταθερά και μόνιμα, στα διαρκή και ατελείωτα, κόρη μου πολυαγαπημένη, να συνευφραίνεσαι με τις φρόνιμες παρθένες σ' εκείνη την άρρητη ηδονή, την άφραστη αγαλλίασι, που διαρκεί αιωνίως και πάντοτε. Μη δειλιάσης την αυστηρότητα των τυράννων, την δριμύτητα των κολάσεων. Ο ίδιος ο Νυμφίος σου, ο Δεσπότης Χριστός, θα σου συμπαρασταθή, θα ελαφρύνη τους πόνους. Κι αν σ' αφήση λίγο να κακοπαθήσης, για να φανή η υπομονή σου, να δοκιμασθή η πίστις σου, και να θαυμάσουν οι θεατές την ανδρεία και την προθυμία

σου, πάλι δεν θα σ' εγκαταλείψω ως το τέλος. Όταν κουραστής, θα σβήση η δριμύτητα των πόνων και των πληγών σου, θα ανατείλη φως και παρηγοριά, και δόξα Κυρίου θα σε κυκλώσει.

Σαν είπε όλα αυτά η πάνσοφη Σοφία προς την Αναστασία, της απάντησε η παρθένος:

—Κάνε δέησι και ικεσία προς τον Δεσπότη μας, Μητέρα μου, για να μου στείλη εξ ύψους δύναμι και βοήθεια, ώστε να μή δειλιάσω τους βαναύσους τυράννους. Το μέν πνεύμα πρόθυμο, μα η σάρκα ασθενική, και χωρίς θεία βοήθεια δεν κατορθώνεται το αγαθό. Προσευχήσου θερμά για χάρη μου, και ανδρειωμένη με τη θεία δύναμι, θα φροντίσω να φυλάξω απαρασάλευτες όλες τις υποσχέσεις.

Αυτά είπε η παρθένος προς την διδασκάλισσα, και τότε έτρεξαν οι στρατιώτες, άρπαξαν την Αγία σαν αρνί από την μητέρα της και την πήγαν στο κριτήριο αλυσοδεμένη, αλλά και χαρούμενη. Όταν είδαν τόση ευκοσμία και ωραιότητα πάνω της οι παρευρισκόμενοι, έμειναν έκθαμβοι.

Τότε ο Πρόβος την ρώτησε:

—Πως ονομάζεσαι;

Κι εκείνη αποκρίθηκε:

—Αναστασία καλούμαι, γιατί μ' ανέστησε ο Κύριος, για να ντροπιάσω σήμερα εσένα και τον πατέρα σου Διάβολο.

Όταν άκουσε ο Πρόβος τέτοια απότομη απόκρισι, θέλησε να μαλακώσει την αυστηρότητα και την τραχύτητά της με κολακείες. Μα δεν ήξερε ο ανόητος την δυνατή πίστι στην ψυχή της, που ήταν πιο σκληρή κι απ' το διαμάντι. Της έλεγε λοιπόν:

—Ακουσέ με, Κόρη, που σε συμβουλεύω για το συμφέρον σου. Θυσίασε στους μεγάλους θεούς, κι εγώ θα σε παντρέψω μ' ένα πλουσιώτατο άρχοντα, θα σου δώσω χρυσάφι και ασήμι πολύ, ρούχα πολυτελή, πλήθος δούλων και υπηρετών, και θα γίνης μονομιάς ευγενής και περιίδοξη. Κατάλαβε λοιπόν το καλό σου, σκέψου όπως αρμόζει στην ωραιότητα και στην ψυχική σου ευγένεια. Μή θέλεις να δοκιμάσης το θυμό μου, και να μάθεις πόσο κακό είναι η ασέβειά σου. Εγώ -οι θεοί το ξέρουν- λυπάμαι το κάλλος σου, και σαν πατέρας φροντίζω για το όφελος σου, σε συμβουλεύω για το συμφέρον σου. Αν όμως δεν μ' ακούσης, θα δοκιμάσης αναγκαστικά την αγριότητα και το θυμό μου, όπως είδες τώρα την ημερότητα και την ευμένειά μου, και τότε θα μετανοιώσης ανώφελα.

Μόλις άκουσε η Μάρτυς τούτα τα λόγια, θυμήθηκε τις μητρικές παραινέσεις της σοφής διδασκάλισσας Σοφίας, και του αποκρίθηκε ταπεινά:

—Για μένα, ηγεμόνα, πλούτος και ζωή και Νυμφίος είναι ο γλυκύτατος Δεσπότης μου Χριστός. Ο θάνατος για χάρη Του μου είναι πιο πολύτιμος κι απ' αυτή τη ζωή. Γι' Αυτόν περιφρόνησα όλα τα ευχάριστα και απολαυστικά πράγματα της γής, χρυσάφι, ασήμι, πολυτίμους λίθους, κι όλα όσα τιμούν οι φιλόσαρκοι τα θεωρώ σαν χώμα. Φωτιά, σπαθί, κοντάρι, διαμελισμό, πληγές και μάστιγες, κι ό,τι άλλο νομίζετε για τιμωρία, εγώ τα έχω για ευχαρίστησι και αγαλλίασι, ατενίζοντας προς τον Δεσπότη Χριστό και Σωτήρα μου. Γιά την αγάπη Του επιθυμώ όχι μόνο να πάθω τέτοια δεινά, αλλά και να πεθάνω μύριες φορές για χάρη Του. Μήν υποκρίνεσαι λοιπόν πως τάχα λυπάσαι την ομορφιά μου που μαραίνεται σαν τα άνθη του αγρού, αλλά κάνε ό,τι είναι στην εξουσία σου. Μή χάνης άσκοπα τον καιρό σου. Εγώ ξύλινους και πέτρινους θεούς δεν θα προσκυνήσω ποτέ.

Σαν άκουσε όλα αυτά ο ηγεμόνας, άναψε απ' το θυμό του. Προστάζει λοιπόν πρώτα να τη δείρουν ανελέητα στο πρόσωπο. Κατόπιν να τη γδύσουν τελείως, να τη δή όλο το θέατρο, για να καταισχυνηθή. Έτσι λοιπόν εγύμνωσαν εκείνο το πάγκαλλο σώμα, που το σέβονται και οι Άγγελοι, και το παρουσίασαν χωρίς κανένα ρούχο, για να την καταφρονήσουν όλοι. Τότε της λέγει ο άρχοντας:

—Για την υπερηφάνειά σου, έτσι σου ταιριάζει, να εξευτελιζέσαι μπροστά σε τόσα μάτια ανδρών. Μα έστω και τώρα, έλα στην ευμένεια των θεών. Μή θέλεις να δής να μαραίνεται πρόωρα τέτοια ομορφιά, να χαθής πολύ άθλια. Σε βεβαιώνω πως αν δεν κάνης το θέλημά μου, κανείς δεν σε γλιτώνει από το χέρι μου. Θα σε κόψω σε λεπτά κομμάτια, και θα σε ρίξω τροφή στα άγρια θηρία.

Η Αγία τότε απάντησε:

—Ηγεμόνα, αυτή μου τη γύμνωσι δεν την έχω για ντροπή, αλλά για περίλαμπρο και

ευπρεπέστατο στολισμό, γιατί γδύθηκα τον παλαιό άνθρωπο, και ντύθηκα τον καινούργιο, με δικαιοσύνη και αλήθεια. Είμαι έτοιμη να λάβω κι αυτόν τον θάνατο, καθώς με φοβέρισες. Τον επιθυμώ υπερβολικά. Μα κι αν και τα μέλη μου κατακόψης, βάνασε δικαστή, και ξερριζώσης τη γλώσσα μου, τα δόντια και τα νύχια μου, τότε θα με ευεργετήσεις ακόμη περισσότερο. Όλο τον εαυτό μου τον χρεωστώ στον Δημιουργό και Σωτήρα μου. Ποθώ Αυτός να δοξασθή σε όλα μου τα μέλη. Θα του τα παραστήσω σαν κοσμήματα, με το στολισμό της ομολογίας.

Αυτά κι άλλα παρόμοια έλεγε η Αγία, για να θυμώσει ο δικαστής, να μη την λυπηθή, να μη την αφήσει ατιμώρητη, και στερηθή τα στεφάνια της αθλήσεως. Έκπληκτος ο άρχοντας και όλο το θέατρο μπροστά σ' αυτήν την ελευθεροστομία της παρθένου, άφησε κατά μέρος τις κολακείες, και αποφασίζει ν' αρχίσει τις τιμωρίες και τα βασανιστήρια.

Προστάζει λοιπόν να καρφώσουν στη γή τέσσερις πασσάλους, επάνω στους οποίους τέντωσαν την Μάρτυρα, και την έδεσαν μπρούμυτα. Από κάτω άναψαν φωτιά με λάδι, πίσσα και θειάφι, και άλλα εύφλεκτα, άπ' όπου καταφλέγονταν το στήθος, η κοιλιά και τα σπλάγχνα της. Από πάνω την χτυπούσαν στην πλάτη με ξύλα οι άσπλαγχνοι. Έτσι έπασχε και βασανιζόταν η αείμνηστη ώρα πολλή, και ήταν η ράχη και όλα τα οπίσθια καταξεσχισμένα από τα ραβδίσματα.

Από μπροστά πάλι καταφλέγονταν οι σάρκες, οι φλέβες και το αίμα, και είχε τόση πολλή οδύνη και πόνους, που μόνο και να τ' ακούη κανείς, δειλιάζει και απορεί. Πραγματικά, τι γενναία ψυχή για τον Χριστό, ανώτερη από την ανάγκη της

φύσεως! Μόνο με την προσευχή της σαν δροσιά, έσβηνε τη σφοδρότητα της φωτιάς, γιατί θυμόταν τα παλαιά θαύματα του Θεού, όπως στη βαβυλωνιακή κάμινο. Είχε βέβαια πολλή σύνεσι, σοφία και γνώσι των θείων Γραφών, κι έτσι ελάφρηνε τους πόνους.

Μόλις είδε πια εκείνο το άγριο και απάνθρωπο θηρίο ότι η Μάρτυς δεν εδείλιασε με τέτοια βάσανα, προστάζει να τη δέσουν σ' ένα τροχό. Αμέσως ο λόγος έγινε έργο, και στο γύρισμα του τροχού με κάποια μηχανή, συντρίφτηκαν όλα τα κόκκαλα της Αγίας, τεντώθηκαν τα νεύρα και οι αρμοί του σώματος, μετατοπίστηκε η σωματική διάπλασις από τη φυσική της αρμονία, κι απόμεινε ελεεινό θέαμα.

Αλλά η Μάρτυς και πάλι επικαλέστηκε Εκείνον που μπορεί να τη βοηθήση σε καιρό θλίψεως, και να τη λυτρώση από τα χέρια των εχθρών της, λέγοντας τα εξής:

—Θεέ θεών και Κύριε των δυνάμεων, ο Θεός της σωτηρίας μου, η υπομονή, η καταφυγή μου και δύναμις, η ελπίδα της ψυχής μου και σωτηρία μου, μην απομακρυνθής από μένα, διότι εξαντλήθηκα από τους πόνους, κόλλησε στη γή η κοιλιά μου και τα οστά μου σαν φρύγανα φλογίστηκαν. Δός μου βοήθεια στη θλίψι μου, Θεέ μου, που με περιζώνεις με δύναμι.

Με τέτοια προσευχή -τι γρήγορη φροντίδα! Τί ταχύτατη λύτρωσις!- αμέσως η Μάρτυς βρέθηκε ελευθερωμένη από εκείνο το φοβερό μηχανήμα, και στάθηκε υγιής και ολόσωμη, χωρίς κανένα σημάδι πληγής ή έγκαιμα στη σάρκα της. Μα ο τυφλωμένος τύραννος δεν μπόρεσε να καταλάβη τη θαυματουργία της θείας δυνάμεως, μεθυσμένος και σκοτισμένος στην ασέβεια και μανία του. Γι' αυτό πάλι την κρέμασε σε ξύλο, κι έβαλε να την καταξοχίσουν με σιδερένια νύχια. Όμως η Αγία προσευχόταν, και πάλι ήλθε εξ ύψους βοήθεια, και οι δήμιοι ατόνησαν, κι αυτή στεκόταν χωρίς καμμία οδύνη.

Γεμάτος απορία, οργή και θυμό ο ηγεμόνας σηκώθηκε πολλές φορές από το θρόνο του, μή ξέροντας τι να κάνη. Μα ο Διάβολος που τον συμβούλευε κατ' ιδίαν, του έβαλε στο νού να κόψη τους μαστούς της Αγίας. Αυτή η τιμωρία είναι η πιο φοβερή και επώδυνη, διότι στο μέρος αυτό είναι ενθρονισμένη και ριζωμένη η καρδιά. Αλλά η Μάρτυς είχε μεγαλύτερο πάθος στην καρδιά για τον έρωτα του Χριστού, και γιαυτό καταφρόνησε το μικρό και κατώτερο.

Ο τύραννος πάλι, βλέποντας πως η Οσία υπέμεινε και αυτό το φοβερώτατο βάσανο, φιλοδοξούσε να νικήση την υπερβολική καρτερία της με τα υπερβολικά βασανιστήρια. Γιαυτό της ξερρίζωσε όλα τα δόντια και τα νύχια. Και πάλι η Αγία, σαν να μην αισθανόταν κανένα πόνο, ευχαριστούσε πιο θερμά τον Κύριο, που

αξιώθηκε να γίνη συγκοινωνός και συμμετόχος στα πάθη Του. Συγχρόνως έβριζε τους θεούς του τυράννου, αποκαλώντας τους σκοτεινούς, πλάνους, δαίμονες και απώλεια ψυχής.

Μή υποφέροντας να ακούη τέτοια λόγια ο δικαστής, αφού το γλυκό φως είναι μισητό στους ασθενικούς οφθαλμούς, διατάζει να της ξερριζώσουν και τη γλώσσα από τον φάρυγγα. Αλλά και πάλι η Οσία δεν δείλιασε μ' αυτή την τιμωρία, μόνο ζήτησε λίγη διορία, για να αποδώση την πρέπουσα προσευχή και να δοξάση τον Κύριο με το όργανο της φωνής. Αφού λοιπόν Τον ευχαρίστησε, Τον παρακάλεσε να την αξιώση να τελειώση καλώς το μαρτύριο, και όσοι άρρωστοι την επικαλεσθούν σε βοήθεια, να τους θεραπεύη ως ιατρός κάθε αρρώστειας. Την ώρα που η Αγία είπε την προσευχή, ακούστηκε φωνή απ' τον ουρανό που μαρτυρούσε την πραγματοποίησι των αιτημάτων, δηλαδή να γίνη το θέλημά της, όπως το ζήτησε.

Χάρηκε σαν άκουσε τη θεία φωνή η Μάρτυς, και λέγει στον δήμιο να εκτελέση το πρόσταγμα. Έτσι κι έγινε. Της έκοψε με ξίφος τη θεολογική της γλώσσα, που έλεγε τα θεία λόγια. Έτρεχαν τα αίματα, κοκκίνησαν τα ρούχα της άμωμης νύμφης του Χριστού, που απ' τον πόνο λιγοψύχησε, και ζήτησε λίγο νερό.

Τότε βρέθηκε κάποιος ευσεβής και ενάρετος χριστιανός ονόματι Κύριλλος, ο οποίος μ' αυτή τη μικρή καλωσύνη του ψυχρού ποτηριού απολαμβάνει ως ανταμοιβή από τον Θεό το στεφάνι της αθλήσεως. Διότι μαθαίνοντας ο Πρόβος ότι λυπήθηκε την Αγία και την πότισε νερό, πρόσταξε να κόψουν τα κεφάλια και των δύο. Έτσι τελείωσαν κι οι δύο το δρόμο του μαρτυρίου.

Το λείψανο της Οσίας έμεινε λίγες ημέρες ριγμένο στο χώμα, χωρίς διόλου να το αγγίξη πουλί, ή θηρίο, κατόπιν θείας νεύσεως και βουλής. Κι όχι μόνο αυτό, αλλά και θείος Άγγελος εστάλη από τους ουρανούς, για να δώση το άγιο λείψανο στη διδασκάλισσά της Σοφία.

Πράγματι η Σοφία εκείνη, από τη στιγμή που άρπαξαν μέσα από την αγκαλιά της την Αναστασία, προσευχόταν ασταμάτητα και παρακαλούσε τον Κύριο να τη δυναμώση έως τέλους, να μη νικηθή από τις κολακείες, να μή δειλιάση από τις τιμωρίες, και ζημιωθή τα στεφάνια. Ενώ λοιπόν προσευχόταν ολόψυχα με ολόθερμα δάκρυα, άγιος Άγγελος φανερώνεται, και της αναγγέλλει το πολυπόθητο άκουσμα και γλυκύτατο μήνυμα: Η Μάρτυς ετελειώθη, και ανήλθε στον ουράνιο θάλαμο, για την αιώνια αγαλλίασι. Συνάμα την οδηγεί και της παραδίδει το παμπόθητο και σεβάσμιο λείψανο της Μάρτυρος.

Τότε η Σοφία έπεσε πάνω του, το αγκάλιαζε και το φιλούσε συνέχεια, λέγοντας τα εξής με δάκρυα και πολλή αγαλλίασι:

—Ποθητό και πολυαγαπητό μου τέκνο, που σε ανέθρεψα καλώς με πολύ κόπο, με ησυχία και με άσκησι, σ' ευχαριστώ, που δεν καταφρόνησες τις επαγγελίες, δεν παρήκουσες τις νουθεσίες, δεν παρέβλεψες τις εντολές. Φύλαξες τις υποσχέσεις, και τώρα παραστέκεις δίπλα στον Χριστό τον Νυμφίο σου, περιβεβλημένη με ιμάτιο παρθενίας, πεποικιλμένη με στίγματα μαρτυρίου, και στολισμένη με στεφάνι από λίθους πολυτίμους. Τώρα κατοικείς σε τόπο σκηνής θαυμαστής, στον οίκο της δόξης Κυρίου, και με τους Αγγέλους ευφραίνεσαι. Γιαυτό σε παρακαλώ, πολυαγαπημένη μου κόρη και πνευματική μου μητέρα, γίνε μου καλή γηροκόμος σ' αυτή την πρόσκαιρη ζωή, και μεσίτρια και πρέσβυς προς τον Δεσπότη μας, να αξιώση και μένα να εισέλθω στη βασιλεία Του.

Με τέτοια και παρόμοια λόγια, η φιλότεκνη και φιλόθεη γερόντισσα αγκάλιαζε και καταφιλούσε το τίμιο λείψανο, μα δεν μπορούσε απ' τα γηρατειά να το σηκώσει. Την ώρα που συλλογιζόταν τι να κάνει, ξάφνου παρουσιάστηκαν δύο μεγαλοπρεπείς και αξιοσέβαστοι άνδρες, οι οποίοι σήκωσαν εκείνο το σεβάσμιο και ιερώτατο λείψανο και το μετέφεραν με την Σοφία μέσα στη Ρώμη, και το απέθεσαν στον τάφο λαμπρά και τιμητικά, προς δόξαν Θεού Πατρός, και Κυρίου Ιησού Χριστού, μετά του οποίου πρέπει τιμή και κράτος και προς το Άγιον Πνεύμα, νύν και αεί και εις τους αιώνας των αιώνων. Αμήν.

1. Ο Άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης αναφέρει ότι η Αγία Αναστασία η Ρωμαία εμαρτύρησε επί Δεκίου. Φαίνεται ότι συγχέεται με άλλη Αγία Αναστασία, η οποία εορτάζει στις 12 Οκτωβρίου.

Πηγή: *Αγία Αναστασία η Ρωμαία σελ. 11-22, έκδ. Ιεράς Μονής Οσίου Γρηγορίου, Άγιον Όρος 1998*